

hen itsepintaisen saartonsa takia, syyppäitä siihen hävitystöiden takia, joita heidän valkoiset joukkonsa harjoittivat. Ahnaampina kuin heliösiirkaparvet sääjilmättömpinä kuin kuuviuus kalusivat he maan kaiken leivän jättäen jälkeensä vain valitusta ja nyyhkyttä ja johduttoman kurjuuden.

Työtekevät proletaarinaiset! Älkäämme tyytykö ruikutuksiin, vaan auttakaaamme!

Teilläkö ei mitään? Loppumattomia arvoja uinnu toimekkaisissa käsissänne, aullissa sydämissänne, kekseliäisissä päässänne.

Englannin työtekevät naiset! Karaistuinä kuin te vuosikatoja kestäneen naistyön kautta tehtaissa ja valvoisen hyörintän kautta kodeissa, karaistuinä teidän ja miestenne ankaran ja pitkällisen taistelun kautta kapitaalia vastaan — tiedättekö te varmaan mitä solidarisuus tahtoo sanoa? Ettekö seissee etunenässä silloin kun Englannin proletaarit torjuivat imperialistisen pedon korvittamalla mah-tavan huodon: kädet irti Venäjältä! Osoittakaa nyt viisasta järjenjuoksuanne venäläisten veljienne taistelun suhteen lähettämällä näille hiillä ja elintarpeita.

Vanhan kulttuurimaan, Ranskan naiset! Sota ja hätä on painanut teitä pitkiä vuosia. Kääntäkää Ranskan militaristien voittoisa miekka venäläisten proletaari-veljienne rinnasta. Lievittäkää sisarellisella avulla paha minkä teidän vallashalijanne ovat aiheuttaneet. Kaikesta häädästä ja ryöstöstä huolimatta olette rikkaita, työtekevät Ranskan naiset, jos vain tahdotte antaa.

Saksan naiset! Kuinka paljon hyljättyjä työkaluja ja pikkukoneita löytyykään niin mahtavan maan kuin Saksan romusäiliöissä! Toimekkaat, älykkäät Saksan työläisnaiset, perheenäidit! Tottahan toki kykenette ompelemaan vanhoista vaatteista uusia vaatekappaleita, vanhoista sukista kutomaan tallekoita. Ellette voi ottaa ahnailta Saksan omistavilta kapitalis-arvoisia, korvamatottomia lääkeafneita, niin ainahan toki voitte vähäsen ostaa niiltä! Ottakaa niukasta viikkorahastanne pieni osa ja ostakaa sillä rohdoksia. Pelastakaa koleerasa ja lavataudissa menehtyneitä!

Italian, Sveitsin, Pohjois-Amerikan, Argentinan ja Australian naiset ja äidit. Viljaaittojen, runsaan maidon ja silavan emännät. Miljoonat suuret lapsensilmät kääntyvät teidän puoleenne. Äidit ettekö voisi viiltää yhtä leivänvipalettia myös pienen venäläisen lapsensuun varalta?

Hollannin ja rikkaan Skandinavian naiset! Teillä on ollut ruokanne samaan aikaan kuin teidän venäläiset veljenne ja siskonne ovat seitsemänä sankarillisena hirveänä nälkävuonna saaneet kokea ylit-inhimillisiä kärsimyksiä.

Auttakaa niukoilla keinoillanne, työtekevät proletaarinaiset kautta maailman! Auttakaa jättäisvoimillanne, te miljoonat ja jälleen miljoonat naiset ja äidit, sillä te tiedätte mitä häitä ja puute tahtoo sanoa.

Työn sisaret! Eikö teidän sydämenne värähdä sen takia, että kuoppasilmäinen nälkä romahduttaa jotakin enemmän kuin yhden maan? Eikö teillä ole syytä pelätä, että yhdessä Venäjän, proletaarisen neuvostovaltion kanssa on vaarassa kukistua myös äitien ja lasten maa?

Venäjän työtekevät naiset nousevat myös tietämättömyydestä ja alen-

nuksesta, he ovat ensimmäiset vapautuneet naiset maailmassa.

Lapset ovat Venäjällä valtion silmätereä! Äitiyskodit, lastenseimet, suurisuuntainen kasvatustyö, laaja äitien ja lasten huolto laastaisiin maan päältä, jos Venäjä joutuisi niiden uhriksi, jotka farisealaiset vannovat sitä auttavansa samaan aikaan kun heidän todellisena pyrkimyksenään on kapitalismin palauttaminen Venäjälle.

Venäjän proletaari- ja talonpoikaisten, siskot koko maailmalle, taistelevat Neuvosto-Venäjän puolesta, mielivät pysyttää Neuvosto-Venäjän, Het tietävät, että proletaarinen äitien maa on naisvapauden kallisarvoisen kehto ja turvapaikka.

Suojelkaa proletaarista Neuvosto-Venäjää, te proletaarinaiset kautta maailman!

Ja apunne äikköön olko niukka kerjäläiselle annettu almu. Ei, menehtyvän veljenne ja sisarenne veri puolestaa teitä. Rientäkää tukemaan voimakkaita auttajanne taistelussa yhteistä vihollista vastaan.

Puolustatte omaa tulevaisuuttanne, omaa toivoanne seisomalla Neuvosto-Venäjän tukena sen taistelussa nälkää vastaan. Työtekevät naiset ja äidit kautta maailman! Sydämet ja avullaat kädet liikkeeseen!

Kolmannen Internationalen naisih-teeristö:

k:itta Clara Zetkin.

Talonpoikaisten toiminnasta Neuvosto-Venäjällä

Venäläinen talonpoikaisten on ollut tsaarivallan aikana työnorja sanan täydessä merkityksessä. Kirkko on kaikella auktoriteetillään saarnannut "rakkaudenoppia" ja taivuttanut häntä työskentelemään vain lähimäsensä hyväksi. Tsaarin hallitus vei hänen miehensä ja polkansa sotapalvelukseen ja jätti hänet yksin raatamaan maatikullaan. Niin on venäläinen talonpoikaismies saanut tottua jo lapsuudestaan alkaen mitä raskaimpaan ruumiilliseen työhön. Tavallista on, että nainen tekee hevos-työt metsässä ja pellolla yhtä hyvin kuin mieskin, hän on hoitanut karjansa, puhdistanut ja kehännyt pellavansa ja vaalinut lapsensa. Ihmeteltävällä sitkeydellä on hän tämän kaiken suorittanut.

Sen raskas vero, mikä on täytynyt suorittaa valtiolle, kirkolle ja tilanherralle, on lisännyt huolia ja vaatinut vielä suurempaan ponnisteluun. Turhaan ovat kirkonmiehet osoittaneet raamatullisella kaikkien ihmisten yhtäläisyyttä. Sitä ei noudattanut tsaarin hallitus, kun se määräsi talonpojille raskaita veroja. Rakkaudenoppi ei ole sopinut tosielämään, se on ristiriidassa elämän taistelun kanssa. Ihmisten keskinäiset suhteet järjestyvät taloudellisen elämän mukaan, ja Venäjän työläisen ja talonpojan onkin täytynyt työntää syrjään rakkaudenoppi, kukistaa porvaristo väkivaltaisilla keinoilla ja ottaa haltuunsa omiin käsiinsä.

Sen jälkeen kun valta on siirtynyt neuvostolle, on Venäjällä myös täysin selvästi ratkaistu kysymys naisen ja miehen tasa-arvoisuudesta. Naisella on samanlaiset velvollisuudet ja samantaiset oikeudet kuin miehelläkin ja voi hän kotitaloudesta, lastenkasvatuksesta ja miehensä rippunatoman ottaa osaa toverillisesti järjestettyyn työntekoon sekä opiskelemaan halunsa ja taipumuksensa mukaisesti.

Kun talonpoikaismies yhdessä puun nääntyneen, takaa-ajetun murhaajan... Jotakin sellaista leimahti Marcuksen mieleen; notkeana petona ponnah-ti hän ovelle, salpasi sen, hypähti vuo-teen viereen ja sieppasi salalokerosta kuularuiskun patruunavälineen... — Ovatko poliisit jäljilläsi...? Oletko tappanut jonkun...? kysyi Marcus hiljaa ja hänen kasvoillaan kuvastui hurja päättäväisyys. Ja kun Antonius tuijotti hänen edelleen kuin mieletön, lisäsi hän hätäntyen: — Mitä on tapahtunut, Antonius? — Varastettu... kuisiasi Antonius vieraalla, käheällä äänellä.

— Mikä... mitä on varastettu...? kysyi Marcus tulkittomasti. — Kaikki, kaikki! — kuului kähe-änä parahduksena Antoniuksen vapi-seviltä huuilta. — Asunnossani kaikki pengottu, viety kaikki pallot... Ja resepti, resepti — ymmärrätkö...! — Onko se totta...? — änkytti Marcus.

— Totta, totta se on! Joku meistä on petturi... viimeinenkin rehellisyyden kunnian hiven on kadonnut maailmasta... Marcus tarttui päähänsä ja sulki silmänsä; tuntui siltä, kuin putoaisi hän parhaillaan jonnekin mustaan, pohjattoman kuluun...

KAIKKI LUHISTUU. Seuraavana yönä kahdenoista alkaena saapuivat he kaikki entiseen kokouspaikkaansa. Kaikki olivat hermostuneita, jännittyneitä — ja ennenkuin Antonius puheenjohtajana ehti esittää syyttä komitean ikkuniäiseen kokouksuun, kuului hillittyjä, levottomia äänliä: — Mitä on tapahtunut? — Onko liikekannallepano julistettu? Antonius koputti sormellaan pöytään ja sanoi hiljaa: — Paljon pahempaa on tapahtunut... — Pahempaa...? Mitä tarkoitat? — Ei löydy mitään pahempaa! Antonius selitti muutamain sanoin, miten hän eilen illalla oli palannut lentokentältä asuntoonsa ja tavannut kaikki sekasorron vallassa — miten kaikki oli varastettu. — Joku meistä on siis ilmiantaja. Hänen sanojensa vaikutus oli kauhea: aivan kuin tukehtuva myrkykaasupiilvi olisi salaa tunkeutunut huoneeseen. He alkoivat hengittää raskaasti ja kähisevästi, kalpenemistaan kalveten, ja kun he katsahivat toisiinsa, kuvastui laajenneissa silmissä tylsä hämmästyys, kauhu, mielielettömyys... Muutama pöydällä olevat kädet alkoivat kummallisesti vavahdella, toiset hapullivat kuni sokeiden kädet, kalpeat huulet vapisivat, mutta sanoja ei kuulunut... Silloin kuului taas Antoniuksen kolea, vieras ääni: — Vuosikaudet olen yhtämittaan työskennellyt tuon keksinnön tähden. Elämälläni ei ole ollut muuta sisältöä, muuta päämäärää kuin sotien, ihmuvallan lopettaminen yhdessä teidän kanssanne. En minä mitään itsestäni välittäisi, mutta ajattelkaa, että meillä on keino, jolla mielestäni olisi varmasti voitu estää sodan puhkeaminen, joka antoi meille ratkaisevan voiman — ja nyt se on varastettu. Tämäkään ei ole pahinta, sillä valistustyötä on tehty paljon, ehkä sota olisi jo voitu muutenkin estää, mutta...

Hän veti syvään henkeään, niin kuin kurkkua olisi joku hiljaa kuristanut, ja hänen äänensä muuttui yhä matalammaksi ja käheämmäksi:

YLÖS HELVETISTÄ

KIRJ. KONRAD LEHTIMÄKI
(Jatk. edell. num.)

Silloin kuului hermostunut kaputus — ja Antonius astui sisään...

Marcus pelästyi; hän ei ollut ensin tuntea Antoniuksa — tämä oli niin kauhean näköinen.

Hän oli nähnyt nuo kasvot tuskan ja raivon väärinäminä, mutta tuollaisiksi ei hän luullut ihmiskasvojen muuttuvan — huuletkin olivat aivan valkeat, ja silmät tuijottivat niinkuin lop-